

PETER MAY

CARANTINA

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CUVÂNT-ÎNAINTE

În 2005, când mi-era imposibil să găsesc un editor pentru thrillerul *The Blackhouse* sau pentru prima mea carte din seria „Enzo”, *Extraordinary People*, am început să lucrez la un roman polițist a cărui acțiune se petrecea pe fundalul unei pandemii de gripă aviară.

La vremea respectivă, cercetătorii au prezis că următoarea posibilă pandemie va fi cea de gripă aviară, sau H5N1. În 1918, gripa spaniolă a ucis între douăzeci și cincizeci de milioane de oameni în întreaga lume, iar despre gripa aviară – cu o rată a mortalității cu cel puțin șaizeci de procente mai mare – se prognoza că ar putea depăși cu mult aceste statistici.

Pentru că făcusem o mulțime de cercetări referitoare la gripa spaniolă pentru *Snakehead*, una dintre cărțile mele din seria „China Thrillers”, subiectul îmi era deja familiar. Dar nimic din ce aflasem nu m-a pregătit pentru ceea ce aveam să descopăr despre H5N1 sau pentru ororile pe care o pandemie de gripă aviară le-ar putea aduce în lume.

Am început să studiez haosul pe care aceasta ar putea să-l declanșeze, precum și felul în care societatea pe care o știm noi ar putea să se dezintegreze rapid. Am ales Londra ca epicentru al pandemiei și oraș complet izolat. Pe acest fundal, oasele arse ale unui copil ucis sunt descoperite pe un șantier unde muncitorii lucrează febril la construirea unui spital de urgență. Detectivului meu, Jack MacNeil, i se cere să investigheze cazul, cu toate că și familia lui este atinsă de virus.

Timp de șase săptămâni am scris, noapte de noapte, ca sub puterea unei vrăji, *Carantina*. Cartea n-a fost publicată. Editorii britanici de la acea vreme au considerat că portretul pe care îl făceam Londrei sub asediul inamicului invizibil H5N1 era nerealist și că așa ceva nu se va întâmpla niciodată – în ciuda faptului că toate cercetările mele arătau că era posibil cu adevărat. Apoi un editor american a cumpărat seria „Enzo”, iar cărțile mele din seria „China Thrillers” s-au publicat pentru prima oară în State. Atenția mea s-a îndreptat spre cealaltă parte a Atlanticului, iar *Carantina* a fost expediată într-un folder din Dropbox, unde a și rămas. Până acum.

În timp ce scriu asta, sunt din nou acasă, în Franța, cu somația de a nu părăsi locuința decât în situații excepționale. Un nou coronavirus, Covid-19, face ravagii în lume, iar societatea, așa cum o știm noi, se dezintegrează rapid. Chiar dacă rata mortalității acestui virus reprezintă doar o mică parte din rata mortalității în cazul gripei aviare, politicienii sunt nevoiți să țină sub control haosul și panica pe care Covid-19 le răspândesc

în lume. Paralelele cu situația prezentată în romanul *Carantina* sunt înfiorătoare. Așa că acesta mi s-a părut momentul potrivit să deschid dosarul prăfuit din Dropbox și să scot acel vechi manuscris, pentru a-l împărtăși cu cititorii mei – măcar și pentru a înțelege cu toții că lucrurile ar putea fi încă și mai grave.

PETER MAY
Franța, 2020

PROLOG

Țipătul ei răsună în întuneric, iar vocea îi pare sugrumată de groază. E cumva tremurat din cauza fricii pe care o simte și ar ridica părul de pe brațe, umeri și ceafă oricărei ființe sensibile. Dar zidurile groase ale acestei case vechi se înfășoară parcă în jurul ororii nocturne, ca pentru a se asigura că singurele urechi care i-ar putea auzi jalea rămân surde.

El înjură, vorbește printre dinți și scuipă în întuneric, furios și frustrat. Ea îl aude pe scări și știe că vrea să-i facă rău. Omul pe care îl cunoștea și în care avusese încredere, ba chiar îl iubise! Simte cum se îneacă în propria incapacitate de a înțelege. Cum e posibil așa ceva? Își aduce aminte de răceala atingerii lui pe fruntea ei febrilă în acele zile lungi și chinuitoare de boală. De mila din ochii lui. Din ochii lui, care acum ard de furie și de răutate.

Își ține respirația. A mai coborât o treaptă. El crede că este la etaj, iar ea se furișează din birou și îi vede umbra pe scară, îndreptându-se spre camerele de la mansardă. Se întoarce și o ia la fugă pe scări, cu picioarele mici lipăind pe mocheta groasă, spre lumina care intră prin geamul

cu vitralii, așternându-se pe podeaua din hol. Degetele ei disperate apucă clanța și trag. Dar ușa e încuiată. Nu e nicio cale de ieșire.

Îngheață când aude urlete la etaj. El știe că a scăpat-o. O clipă, ea ezită. Treptele către pivniță duc de la baie sub scară. Dar înțelege că, odată ce coboară, e prinsă în capcană. Nu e acolo decât vechiul jgheab pentru cărbune, care duce spre aleea dintre case, dar, deși e subțirică, nu e destul de mică să se strecoare.

Casa se cutremură sub pașii lui pe scară, iar ea se întoarce, îngrozită, și dă nas în nas cu o fetiță. O fantomă în cămașă de noapte albă, cu părul negru, tuns scurt, cu ochi mari, negri și migdalați, cu fața ca de cretă. Imaginea copilei o face să simtă spaima care a cuprins-o ca pe niște cuțite precum cele care o așteaptă să oucidă, înainte să-și dea seama că se uită la propria ei imagine. De nerecunoscut, desfigurată de frică.

— Choy! îl aude ea urlând pe scară și își aduce aminte pe neașteptate de femeia care le arătase prima oară casa, cu multe luni în urmă: panelul fals din zidul mării sufragerii din față; o cameră pe care nu o folosiseră niciodată, o cameră care a fost întotdeauna cufundată în întuneric, în care lumina zilei sau a felinarelor intra pieziș pe la marginile transperantelor.

Agenta imobiliară mișcase o măsută ca să dea la o parte panelul și să descopere ușa din spatele lui. O ușă veche, albă, cu un mâner rotund, pe care a deschis-o spre întunericul din spate. Întunericul umed, rece și mucegăit al unei cămăruțe din cărămidă, unde o familie de șase persoane se ascunsese ca să se adăpostească de bombe.

Choy nu avea idee ce voise să spună doamna prin „Blitz”, dar le povestise că atunci când bombardierele germane terminaseră cu Londra, se întorseseră din nou spre sud și aruncaseră toate proiectilele rămase peste acest cartier nefericit. Și când porniseră sirenele, oamenii fugiseră ca șobolanii în culcușurile lor de cărămidă să asculte, să aștepte și să se roage pe întuneric. Choy aude iar cum o strigă, iar strigătul lui, ca sirenele de acum peste o jumătate de secol, o fac să pornească în fugă spre camera din față.

Dă repede masa la o parte și bâjbâie cu degetele să desfacă încuietorile panelului albastru. E greu, iar mâinile ei micuțe se chinuie să-l tragă. Îl aude la primul etaj, apoi îi aude pașii în dormitorul mare de sus. Dă la o parte panelul și împinge ușa. Se deschide spre întuneric, iar aerul rece și umed o înconjoară din toate părțile. Pășește înăuntru și trage panelul la loc. Nu poate să-l încuie pe dinăuntru și nu poate decât să se roage ca el să nu observe. Închide ușa și lumina dispare complet. Se lasă pe vine și își strânge brațele la piept, de frig. E așa de rece aici, așa de întuneric, așa de... iremediabil! Nu e nicio cale de scăpare. Nu-și poate închipui cum ar putea să se îngheșuie aici șase oameni. E peste puterile ei să-și imagineze cum ar fi să auzi bombe care cad în jurul tău și să te gândești că tu ești următorul. Dar nu are nevoie de imaginație să și-l închipuie pe bărbatul pe care îl aude acum pe scări sau lumina care se reflectă în cuțitul pe care știe că îl are la el. Orfelinatul din Guangdong este o amintire îndepărtată, copilul care a fost ea, o altă persoană, într-o altă viață. Atât de multe se schimbaseră în doar șase luni! Totuși, ei i

se păruse o eternitate, i se păruse că viața aceea era doar umbra unui vis.

Respirația ei e scurtă și rapidă, și i se pare extrem de zgomotoasă. Dar deasupra îl aude pe el, pe holul din față. Pașii grei pe podeaua acoperită cu parchet. Furia din vocea lui, când o strigă iar pe nume. Apoi liniștea. O liniște care se întinde de la câteva clipe la ceea ce ei i se par a fi ore. Acum își ține respirația cât de mult poate, pentru că e sigură că poate s-o audă. Tot liniște. Apoi își înăbușă un țipăt de spaimă când aude scrâșnetul panelului de partea cealaltă a ușii. Inima îi bate așa de repede, încât i se pare că o lovește cineva cu pumnul în piept.

Clanța se răsuțește, iar ea se lipește de perete la fel de încet pe cât se deschide ușa. Silueta lui se profilează în lumina din holul din spate. Vede aburii pe care îi face propria ei respirație în aerul rece, profilându-se pe aceeași lumină. El se lasă ușor pe vine și întinde mâna spre ea. Nu poate să-i vadă fața, dar parcă îi simte zâmbetul.

— Hai la tata! spune el încet.

CAPITOLUL 1

I

Cei de la Asociația Friends of Archbishop's Park – care mai erau în viață – scuipau sânge. Cei care nu mai erau în viață, cu siguranță, se răsuceau în mormânt. Ani întregi de planuri minuțioase, menite să conserve acest petec de verdeață, acest colț pe care locuitorii din Lambeth îl iubeau, fuseseră anulate printr-o singură ordonanță de urgență a Parlamentului. Un steag atârna fără vigoare în întuneric, deasupra turnurilor crenelate ale palatului. Arhiepiscopul era în reședința lui. Dar cum buldozerele începuseră să lucreze de la cinci, după numai șase ore de liniște, era puțin probabil să mai fi dormit. Era la fel de puțin probabil ca predecesorii lui, care dăruiseră parcul oamenilor din cartier, să se odihnească și ei cât de cât în pace.

Reflectoare puternice luminau zona. Camioanele Caterpillar scobiseră și fărâmițaseră pământul pe care odinioară se jucau copiii, iar ecoul vocișoarelor lor era

acum amuțit de huruitul mașinărilor. Barele de fier din jurul terenurilor de fotbal și de baschet fuseseră scoase și aruncate deoparte. Rămășițele amestecate ale leagănelor și ale cadrelor pentru cățărare fuseseră așezate lângă clădirile dărăpănate din partea de vest a parcului, în așteptarea transportului. Vechea clădire a toaletei, care ar fi trebuit să fie transformată în cafenea, fusese demolată. Timpul era esențial. Sute de oameni fuseseră angajați pentru acțiunea asta. Se lucra în ture de 16 ore. Nimeni nu se plângea. Se câștiga bine, cu toate că n-aveai unde să cheltui banii.

Se mișcau de colo, colo pe sub reflectoare fără să vorbească. Siluete în salopete portocalii, cu căști pe cap și măști albe. Fiecare își păstra opinia pentru el – și distanța față de ceilalți. Țigările erau fumate prin materialul subțire al măștilor și lăsau pe ele pete rotunde de nicotină, iar pentru chiștoace era pregătit un vas din metal în care focul ardea permanent. Infecția se răspândea mult prea ușor.

Ieri săpaseră gropile pentru fundație. Azi mai multe betoniere veneau să le umple cu beton. O macara gigantică era deja acolo, pregătită să ridice și să transporte grinzile de oțel la locul lor. În după-amiaza zilei trecute, o delegație de la Comitetul pentru Situații de Urgență făcuse o scurtă plimbare de la Westminster, pentru a privi cu speranță și teamă vandalismul pe care îl aprobase din disperare. Bumbacul alb acoperea fețele oficialilor, dar nu le putea ascunde neliniștea din ochi. Oamenii se uitaseră în tăcere.

Apoi s-a auzit o voce peste cimentul turnat și peste vuietul excavatoarelor. O siluetă a ridicat mâna în întuneric, făcând semn să se oprească. Era un bărbat înalt, subțire și bine făcut, care stătea la marginea unui crater de trei metri, din capătul nord-vestic al șantierului. Cupa de beton s-a balansat puternic și s-a oprit vibrând. Bărbatul s-a lăsat pe vine la marginea gropii și a scrutat întunericul.

— E ceva acolo! a strigat el, iar șeful de șantier s-a apropiat furios de el prin noroi.

— N-avem timp de asta. Hai!

A fluturat mânușa groasă spre omul care manipula cupa de beton.

— Dă-i drumul!

— Nu, stai! a insistat.

Bărbatul cel înalt și-a făcut vânt și a sărit în groapă, dispărând în ea.

Șeful de șantier a ridicat ochii spre cer.

— Doamne, apără-ne! Aduceți o lumină aici!

Mai mulți oameni s-au adunat la marginea gropii, un trepied pe care era montat un reflector a huruit, iar lumina lui a fost îndreptată în jos. Bărbatul era aplecat peste ceva mic și întunecat. A ridicat privirea spre chipurile celor de sus, ferindu-și ochii cu palma de lumina puternică.

— E un nenorocit de sac de voiaj, a spus el. Un nenorocit de sac de piele! Vreo jigodie care are impresia că săpăm groapa asta ca să aibă el unde să arunce gunoiul.

— Hai, ieși de acolo! a țipat șeful de șantier. Nu ne permitem întârzieri.

— Ce e în el? a strigat altcineva.

Bărbatul și-a trecut mâneca peste frunte și și-a scos mănuașă, ca să desfacă fermoarul. Toți ceilalți s-au aplecat mai mult, încercând să vadă cu ochii lor ce era acolo. Apoi omul a sărit înapoi, de parcă ar fi atins niște cabluri electrice.

— Dumnezeuule!

— Ce e?

Vedeau și ei ceva alb, ceva care reflecta lumina. Bărbatul s-a uitat în sus. Gâfâia, o respirație scurtă și rapidă, iar de pe fața lui deja palidă din cauza lipsei de semn dispăruse orice culoare.

— Doamne, Dumnezeuule!

— Ce naiba e?

Șeful de șantier își pierdea răbdarea.

Bărbatul din groapă s-a aplecat iar cu grijă deasupra genții de voiaj.

— Sunt oase! a spus el cu o voce șoptită, dar care a fost auzită de toți. Oase de om.

— De unde știi că sunt de om?

Întrebarea venise de la alt bărbat. Vocea lui a părut șocant de puternică.

— Fiindcă e aici o scăfârlie care se uită la mine.

Bărbatul și-a ridicat propria scăfârlie în sus, iar pielea părea să fie foarte întinsă pe oase.

— Dar e mică. Prea mică pentru un adult. Trebuie să fie un copil.